

215

Besluit van 4 februari 1993 tot vaststelling van een algemene maatregel van bestuur krachtens de artikelen 24, 39, derde lid, en 47, derde lid, van de Wet milieugevaarlijke stoffen (Vuurwerkbesluit Wet milieugevaarlijke stoffen)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van 20 maart 1992, nr. VVP/P 92132 gedaan mede namens Onze Ministers van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en van Sociale Zaken en Werkgelegenheid;

Overwegende dat het wenselijk is met betrekking tot de veiligheid van en het handelen met vuurwerk door de particuliere gebruiker regelen te stellen ter voorkoming van lichamelijke letsels;

Gelet op de artikelen 24, 39, derde lid, 47, derde lid, van de Wet milieugevaarlijke stoffen (Stb. 1985, 639) en op de artikelen 2 en 2a van de Hinderwet (Stb. 1981, 410);

De Raad van State gehoord (advies van 24 augustus 1992, no. W 13.92.0154);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van 14 januari 1993, nr. DGVgz/VVP/P 922292, uitgebracht mede namens Onze Ministers van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en van Sociale Zaken en Werkgelegenheid;

Hebben goedgevonden en verstaan;

§ 1. Begripsbepaling

Artikel 1

In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. vuurwerk: een produkt of voorwerp waarin of waarop een sas aanwezig is en dat geschikt is om voor vermakelijkheidsdoeleinden tot ontbranding gebracht te worden;
- b. sas: de lading van vuurwerk, bestaande uit een pyrotechnische stof, een pyrotechnisch preparaat of een andere stof of preparaat met een gelijksoortige werking als een pyrotechnische stof of preparaat, met inbegrip van eventuele toevoegsels;
- c. ontsteekinrichting: het onderdeel van het vuurwerk dat bestemd is

om de gebruiker in staat te stellen het vuurwerk tot ontbranding te brengen;

d. primaire verpakking: verpakking waarin zich meer dan een exemplaar bevindt van eenzelfde type vuurwerk, bedoeld om in zijn geheel aan de consument te worden afgeleverd.

§ 2. Algemene bepalingen

Artikel 2

1. Dit besluit is niet van toepassing op:

a. vuurwerk waarvoor bij of krachtens de Schepenwet (Stb. 1909, 219), de Wet wapens en munitie (Stb. 1986, 41), de Jachtwet (Stb. 1954, 523) of het Warenwetbesluit Speelgoed (Stb. 1991, 269) een regeling is getroffen;

b. vuurwerk dat niet bestemd is voor de particuliere gebruiker.

2. Behoudens het bepaalde in artikel 6 is dit besluit niet van toepassing op vuurwerk:

a. dat in Nederland is vervaardigd en wordt uitgevoerd;

b. dat in Nederland is ingevoerd en, al dan niet na entrepot- of douaneopslag, aansluitend wordt uitgevoerd.

3. De artikelen 7, 8, 9, 11, eerste lid, 12 en 13 zijn niet van toepassing op fop- en schertsvuurwerk.

4. Onze Ministers van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur en van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer tezamen wijzen het vuurwerk aan dat onder fop- en schertsvuurwerk wordt begrepen en stellen tevens regels over de daarin toegestane lading.

Artikel 3

Het is verboden vuurwerk voorhanden te hebben of af te leveren, dat niet voldoet aan de bij of krachtens dit besluit gestelde eisen.

Artikel 4

1. Vuurwerk moet voorzien zijn van de aanduiding: bestemd voor particulier gebruik.

2. De in het eerste lid genoemde aanduiding dient duidelijk leesbaar te zijn.

Artikel 5

Het hoofd of de bestuurder van een onderneming waarbinnen handelingen worden verricht als bedoeld in dit besluit, is verplicht te zorgen dat binnen die onderneming niet in strijd wordt gehandeld met het bij dit besluit bepaalde.

§ 3. Invoer en handel

Artikel 6

1. Het is verboden vuurwerk in Nederland in te voeren of uit Nederland uit te voeren, tenzij degene die het vuurwerk in- of uitvoert, ten minste twee maal vierentwintig uur van te voren melding van het voornemen hiertoe heeft gedaan bij de Regionale Inspectie Gezondheidsbescherming te Rotterdam.

2. Bij de in het eerste lid bedoelde melding wordt schriftelijk medege-

a. de naam en het adres van de in het eerste lid bedoelde persoon en

b. de plaats waar, de datum en het tijdstip waarop het vuurwerk binnen of buiten Nederlands grondgebied wordt gebracht.

3. Bij de in het eerste lid bedoelde melding wordt, indien het vuurwerk betreft dat bestemd is om in Nederland in het vrije verkeer te worden gebracht, tevens medegedeeld:

a. de datum waarop en de plaats waar het vuurwerk wordt gelost en opgeslagen, en

b. per te onderscheiden soort vuurwerk het artikelnummer van de fabrikant en de hoeveelheid.

4. Bij de in het eerste lid bedoelde melding wordt, indien het vuurwerk betreft dat niet bestemd is om in Nederland in het vrije verkeer gebracht te worden, tevens medegedeeld:

a. de plaats van bestemming van het vuurwerk in het buitenland;

b. de naam en het adres van het laatste douanekantoor waar het vuurwerk wordt aangebracht;

c. de datum en het tijdstip waarop het vuurwerk wordt aangebracht, en

d. per te onderscheiden soort vuurwerk het artikelnummer van de fabrikant en de hoeveelheid.

Artikel 7

1. Het is verboden vuurwerk aan groothandelaren af te leveren, tenzij de leverancier tenminste twee maal vierentwintig uur van te voren melding van het voornemen hiertoe heeft gedaan bij de Regionale Inspectie Gezondheidsbescherming te Rotterdam.

2. Bij de in het eerste lid bedoelde melding wordt schriftelijk medegedeeld:

a. de naam en het adres van de groothandelaar aan wie wordt afgeleverd;

b. de datum waarop het vuurwerk bij de groothandelaar aankomt en de plaats waar het wordt opgeslagen, en

c. per te onderscheiden soort vuurwerk het artikelnummer van de fabrikant en de hoeveelheid.

Artikel 8

Het is verboden vuurwerk af te leveren aan de particuliere gebruiker, tenzij dit geschiedt op 29, 30 of 31 december. Indien een van deze dagen een zondag is, is tevens aflevering op 28 december toegestaan.

Artikel 9

Het bedrijfsmatig afleveren van vuurwerk aan particuliere gebruikers is alleen toegestaan in de verkoopruimte van inrichtingen waarin, overeenkomstig de regels die bij of krachtens de Hinderwet (Stb. 1981, 410) zijn gesteld, vuurwerk mag worden bewaard en verkocht.

Artikel 10

Het is verboden per levering een hoeveelheid vuurwerk met een gewicht van meer dan 2 kg aan een particuliere gebruiker af te leveren.

Artikel 11

1. Het is verboden vuurwerk af te leveren aan personen die jonger dan 16 jaar zijn.

2. Het is verboden vuurwerk als bedoeld in artikel 2, vierde lid, af te leveren aan personen die jonger zijn dan 14 jaar.

§ 4. Gebruik en voorhanden hebben

Artikel 12

1. Het is verboden vuurwerk tot ontbranding te brengen op een ander tijdstip dan tussen 31 december 10.00 uur en 1 januari 02.00 uur van het daarop volgende jaar.

2. Het eerste lid is niet van toepassing indien het tot ontbranding brengen bedrijfsmatig en uitsluitend ten behoeve van onderzoek van het vuurwerk plaatsvindt.

Artikel 13

1. Het is verboden vuurwerk op een voor het publiek toegankelijke plaats voorhanden te hebben.

2. Het eerste lid is niet van toepassing indien het gewicht van de totale hoeveelheid vuurwerk niet groter is dan 2 kg:

a. tijdens de periode die voor een particuliere gebruiker nodig is om met het aan hem op de daartoe toegestane dagen door een bedrijf geleverde vuurwerk thuis te komen;

b. tijdens de periode die redelijkerwijs nodig is om de plaats te bereiken waar het vuurwerk op het daartoe toegestane moment tot ontbranding zal worden gebracht;

c. tijdens de uren waarop op grond van artikel 12 het tot ontbranding brengen van vuurwerk is toegestaan.

3. Het eerste lid is tevens niet van toepassing indien:

a. het voorhanden hebben bedrijfsmatig plaatsvindt en

b. het bedrijfsmatig vervoeren overeenkomstig de eisen bij of krachtens de Wet Gevaarlijke Stoffen (Stb. 1963, 313) plaatsvindt.

Artikel 14

De artikelen 12, eerste lid, en 13, eerste lid, zijn niet van toepassing op de personen die belast zijn met de uitoefening van het toezicht op de naleving van het bij of krachtens dit besluit bepaalde.

§ 5. Produktveiligheid

Artikel 15

1. Vuurwerk moet:

a. een zodanige constructie hebben, zodanig zijn vervaardigd en in een zodanige staat verkeren;

b. zodanig zijn voor wat betreft de aard, samenstelling en overige eigenschappen van het materiaal en

c. zodanig functioneren, dat bij redelijkerwijs te verwachten gebruik geen letsel kan ontstaan.

2. Elke sas van het vuurwerk moet:

a. zodanig zijn aangebracht en verdeeld;

b. van een zodanige samenstelling en gewicht en
c. van een zodanige temperatuur-, wrijvings-, stoot- en drukgevoeligheid zijn, dat het vuurwerk niet spontaan of voortijdig kan ontbranden.

3. De ontstekinrichting van het vuurwerk moet in een zodanige staat verkeren, zodanig zijn geconstrueerd, aangebracht of beschermd, dat:

a. de ontstekinrichting van het vuurwerk betrouwbaar functioneert en

b. de gebruiker tussen het tot ontbranding gebracht hebben van de ontstekinrichting en het eerste effect een veilige afstand in acht kan nemen.

Artikel 16

Vuurwerk mag bij het ontbranden slechts een zodanige geluidsdruk veroorzaken dat deze bij het in acht nemen van een passende afstand, geen schadelijke invloed heeft op de gehoororganen.

Artikel 17

1. Vuurwerk moet bij het ter aflevering voorhanden hebben en bij aflevering door de fabrikant, importeur of handelaar zijn voorzien van de volgende aanduidingen:

a. een vermelding of afbeelding van de soort van het vuurwerk waaruit duidelijk blijkt wat de te verwachten effecten tijdens het functioneren zijn;

b. de naam of handelsnaam en het adres van de in Nederland gevestigde fabrikant, importeur of handelaar;

c. het artikelnummer van de fabrikant en het productiejaar en

d. een gebruiksaanwijzing met zodanige aanwijzingen en waarschuwingen dat bij het dienovereenkomstig handelen door de particuliere gebruiker van het vuurwerk geen letsel te duchten is.

2. Het eerste lid geldt niet voor vuurwerk waarop in verband met de geringe afmetingen daarvan de in dit lid bedoelde aanduidingen redelijkerwijs niet kunnen worden aangebracht, mits dat vuurwerk zich in een primaire verpakking bevindt en die aanduidingen op deze verpakking zijn aangebracht.

3. Indien voor het aanbrengen van de in het eerste lid, onder d, bedoelde aanwijzingen en waarschuwingen noch op het vuurwerk, noch op de primaire verpakking ervan voldoende ruimte is, dient hiervoor in de plaats bij de aflevering aan de particuliere gebruiker een handleiding, met daarin vermeld alle in het eerste lid, onder d, bedoelde aanwijzingen en waarschuwingen voor het gebruik van het desbetreffende type vuurwerk, te worden meegeleverd.

4. De in het eerste en tweede lid bedoelde aanduidingen en de in het derde lid bedoelde handleiding dienen in ieder geval in de Nederlandse taal gesteld, begrijpelijk en duidelijk leesbaar te zijn.

§ 6. Overige- en slotbepalingen

Artikel 18

In het Reglement Gevaarlijke Stoffen (Stb. 1968, 207)¹ worden de volgende wijzigingen aangebracht:

A. Artikel 1, eerste lid, onder d, wordt als volgt gewijzigd:

De puntkomma na de zinsnede «en dergelijke artikelen» wordt vervangen door een komma waarna wordt toegevoegd de zinsnede «met uitzondering van vuurwerk waarop het Vuurwerkbesluit Wet Milieugevaarlijke Stoffen (Stb. 1993, 215) van toepassing is voor zover het het afleveren, ter aflevering aanwezig houden, bezigen, zich ontdoen, danwel binnen of buiten Nederlands grondgebied brengen van dergelijk vuurwerk betreft».

B. Artikel 4, eerste lid, onder f, vervalt.

C. Artikel 8, tweede lid, wordt als volgt gewijzigd:

de zinsnede «de Kommandant van het Korps Controleurs Gevaarlijke Stoffen» wordt vervangen door de zinsnede «de Inspecteur-Generaal van het Verkeer».

D. Artikel 10, eerste lid, wordt als volgt gewijzigd:
de zinsnede «de Kommandant van het Korps Controleurs Gevaarlijke Stoffen» wordt vervangen door de zinsnede «de Inspecteur-Generaal van het Verkeer».

E. Artikel 16 wordt als volgt gewijzigd:

a. In het eerste lid wordt de zinsnede «de Kommandant van het Korps Controleurs Gevaarlijke Stoffen» vervangen door de zinsnede «de Inspecteur-Generaal van het Verkeer»;

b. In het tweede lid wordt de zinsnede «de Kommandant van genoemd Korps» vervangen door de zinsnede «de genoemde Inspecteur-Generaal».

F. Artikel 23 wordt als volgt gewijzigd:

de zinsnede «de Kommandant van het Korps Controleurs Gevaarlijke Stoffen» wordt vervangen door de zinsnede «de Inspecteur-Generaal van het Verkeer».

G. Artikel 32 wordt als volgt gewijzigd:

a. De aanduiding van het eerste lid vervalt, de zinsnede «niet zijnde vuurwerken, als bedoeld in de lijst van vuurwerken» komt tevens te vervallen;

b. Het tweede lid vervalt.

H. Artikel 33 wordt als volgt gewijzigd:

a. In het eerste lid komt de zinsnede «niet zijnde vuurwerken, als bedoeld in de lijst van vuurwerken» te vervallen;

b. Het tweede lid vervalt;

c. Het derde lid wordt vernummerd tot tweede lid, waarbij de zinsnede «of tweede lid», komt te vervallen.

I. Artikel 34 vervalt.

J. Artikel 35 wordt als volgt gewijzigd:

a. In de aanhef van het eerste lid wordt de zinsnede «de artikelen 33 en 34» vervangen door de zinsnede «artikel 33»;

b. In het tweede lid wordt de zinsnede «de artikelen 33 en 34» vervangen door de zinsnede «artikel 33».

K. Artikel 36 wordt als volgt gewijzigd:

a. In het eerste lid wordt de zinsnede «de artikelen 33 en 34» vervangen door de zinsnede «artikel 33»;

b. In het derde lid wordt de zinsnede «de artikelen 33 en 34» vervangen door de zinsnede «artikel 33».

c. In het vierde lid komt de zinsnede «of tweede lid» te vervallen.

L. Artikel 37 wordt als volgt gewijzigd:

a. de aanduiding van het eerste lid komt te vervallen;

b. het tweede lid komt te vervallen.

M. Artikel 38 vervalt.

N. Artikel 41, eerste lid, wordt als volgt gewijzigd:

De zinsnede «niet zijnde vuurwerken vermeld in de lijst van vuurwerken» komt te vervallen.

O. Artikel 44 vervalt.

P. Artikel 47, eerste lid, wordt als volgt gewijzigd:
De zinsnede «niet zijnde vuurwerken vermeld in de lijst van vuurwerken» komt te vervallen.

Q. Artikel 52 wordt als volgt gewijzigd:
a. In het eerste lid wordt de zinsnede «het Korps Controleurs Gevaarlijke Stoffen» vervangen door de zinsnede «de Rijksverkeersinspectie»;
b. In het eerste, tweede en derde lid wordt de term «controleur» vervangen door de term «Rijkscontroleur van het Verkeer».

Artikel 19

Het Vuurwerkbesluit (Warenwet) (Stb. 1982, 488) wordt ingetrokken.

Artikel 20

De uitoefening van het toezicht op de naleving van dit besluit door ambtenaren, aangewezen met toepassing van artikel 47, derde lid, van de Wet milieugevaarlijke stoffen, heeft geen betrekking op het bepaalde in de artikelen 6 en 7 en in paragraaf 5 van dit besluit noch op andere eisen omtrent produktveiligheid van vuurwerk.

Artikel 21

Het Besluit opslag vuurwerk Hinderwet (Stb. 1988, 503)² wordt als volgt gewijzigd:

A Artikel 1, onder b, komt te luiden:
b. vuurwerk: vuurwerk waarop het Vuurwerkbesluit Wet milieugevaarlijke stoffen van toepassing is;

B In bijlage I, Deel II, komt voorschrift 5.1.1. als volgt te luiden:
5.1.1. De samenstelling, de hoeveelheid ontplofbare stof en de opschriften van het vuurwerk moeten voldoen aan het terzake bepaalde in het Vuurwerkbesluit Wet milieugevaarlijke stoffen.

Artikel 22

1. Dit besluit treedt in werking een maand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst, met uitzondering van de artikelen 15 en 16, artikel 18A en B, artikel 19 en artikel 21B, de zinsnede «De samenstelling en de hoeveelheid ontplofbare stof», welke in werking treden op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

2. Het kan worden aangehaald als: Vuurwerkbesluit Wet milieugevaarlijke stoffen.

¹ Laatstelijk gewijzigd bij koninklijk besluit van 14 januari 1993, Stb. 42

² Gewijzigd bij koninklijk besluit van 14 januari 1993, Stb. 42

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Welzijn, Volksgezondheid en Milieubeheer

Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 11 mei 1993, nr. 88

Lasten en bevelen dat dit besluit met daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 4 februari 1993

Beatrix

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
H. J. Simons

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
B. de Vries

Uitgegeven de *tweëntwintigste* april 1993

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

NOTA VAN TOELICHTING BIJ HET VUURWERKBESLUIT WET MILIEUGEVAARLIJKE STOFFEN.

1. Algemeen

Het gebruik en misbruik van vuurwerk door particuliere gebruikers leidt jaarlijks tot naar schatting 350 ongevallen tengevolge waarvan medische behandeling van het slachtoffer in een polikliniek of kliniek nodig is. Daarnaast moeten nog eens circa 600 slachtoffers door een huisarts of brandwondencentrum worden behandeld.

Aan de veiligheid van legaal op de markt gebracht vuurwerk blijkt een aantal tekorten te kleven. Het illegaal op de markt gebracht vuurwerk is in nog grotere mate onveilig. Dat het daarbij om niet onaanzienlijke hoeveelheden gaat, mag blijken uit het feit dat naar schatting 30% van de jaarlijks aan consumenten verkochte hoeveelheden vuurwerk, in totaal ter waarde van circa 30 miljoen gulden, illegaal geïmporteerd of verkocht is.

Met dit besluit wordt beoogd het aantal ongevallen met vuurwerk waarbij particuliere gebruikers zijn betrokken, en de ernst van de letsels die door dergelijke ongevallen ontstaan, terug te dringen en mede met het oog hierop op meer doeltreffende en doelmatige wijze tegen de illegale vuurwerkhandel op te kunnen treden.

Naast de hierboven omschreven doelstelling, zijn er nog andere redenen om een nieuwe regeling vast te stellen.

In de eerste plaats wordt gewezen op het bepaalde in artikel 68 van de Wet milieugevaarlijke stoffen (Stb. 1985, 639). Op grond van de Wet Gevaarlijke Stoffen (Stb. 1963, 313) is een aantal uitvoeringsmaatregelen vastgesteld die voor onder meer het leveren en het gebruik van vuurwerk van belang zijn, met name het Reglement Gevaarlijke Stoffen (Stb. 1968, 207), de Beschikking inzake het binnen Nederlands grondgebied brengen van vuurwerk (Stcrt. 1981, 82), het Besluit aflevering ontploffingsgevaarlijke stoffen (Stcrt. 1979, 228) en de Lijst van vuurwerken (Stcrt. 1984, 159). Met het oog op de inwerkingtreding van artikel 68 van de Wet milieugevaarlijke stoffen zou een aantal van deze uitvoeringsmaatregelen geheel of gedeeltelijk op grond van deze wet dienen te worden vastgesteld. Deels voorziet het onderhavige besluit hierin. Voor zover voornoemde uitvoeringsmaatregelen bepalingen kennen inzake de in- en uitvoer, het verhandelen (afleveren), het gebruik en het voorhanden hebben van vuurwerk bestemd voor de particuliere gebruiker, treedt voorliggend besluit in de plaats van die maatregelen. Voornoemde uitvoeringsmaatregelen op basis van de Wet Gevaarlijke Stoffen, blijven dus van toepassing op ander vuurwerk dan dat bestemd voor de particuliere gebruiker, alsmede ten aanzien van andere handelingen dan zojuist genoemde betreffende vuurwerk bestemd voor de particuliere gebruiker. Daarbij kan met name worden gedacht aan het vervoer van dit vuurwerk. Ten gevolge van het bovenstaande houdt het besluit wijziging in van de relevante bepalingen van het Reglement gevaarlijke stoffen (zie artikel 18 van het besluit en de toelichting hierop). De Lijst van Vuurwerken komt daardoor te vervallen. In een tweede in ontwerp zijnde regeling op grond van de Wet milieugevaarlijke stoffen wordt voorzien in een regeling voor diverse handelingen met ontplofbare stoffen in het algemeen. Daarin wordt, gelet op de professionele toepassing hiervan, tevens het vuurwerk geregeld dat niet bestemd is voor particuliere gebruikers en door deskundigen bijvoorbeeld wordt toegepast bij evenementen. Hiermee wordt voor het overige voorzien in de bedoelde uitvoering van artikel 68 van de Wet milieugevaarlijke stoffen.

Daarnaast is het voor de overzichtelijkheid en de inzichtelijkheid van de

wetgeving wenselijk, met name de regels voor het leveren, ter aflevering voorhanden hebben, op openbare plaatsen in bezit hebben en gebruiken van vuurwerk, bestemd voor particulieren, in één regeling samen te voegen, terwijl in lijn hiermee ook het Vuurwerkbesluit (Warenwet) (Stb. 1982, 488) voor opnemings in dit besluit in aanmerking komt.

Een derde reden om een nieuwe regeling vast te stellen is het feit dat in de afgelopen jaren is gebleken dat, ondanks een Modelverordening vuurwerkbepalingen uitgegeven door de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG), de gemeentelijke verordeningen met betrekking tot de verkoop en het gebruik van vuurwerk aan de particuliere gebruiker verschillen vertonen waardoor de doeltreffendheid van plaatselijke regimes wordt verminderd. Hierbij moet met name gedacht worden aan de leeftijdsgrens van de vuurwerkkoper en de verkoop- en gebruiks-termijn.

Voor het kader van de Wet milieugevaarlijke stoffen is gekozen omdat de Warenwet voor een regeling van bovenbedoelde handelingen een onvoldoende basis biedt. Hierbij blijft overigens voorop staan dat de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur op het gebied van gezondheidsbescherming met betrekking tot vuurwerk zijn verantwoordelijkheid behoudt, hetgeen tot uitdrukking is gebracht in de voordracht en de ondertekening van dit besluit.

Hieruit vloeit tevens voort dat het in de rede ligt dat ook de in verband met dit besluit ingevolge artikel 24, derde lid, van de Wet milieugevaarlijke stoffen te stellen nadere regels door de Ministers van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur en van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer tezamen zullen worden getroffen. Deze regels zullen ten minste omvatten de thans van kracht zijnde produktveiligheids-eisen voor vuurwerk zoals vermeld in het Vuurwerkbesluit (Warenwet) en de Lijst van Vuurwerken (Wet Gevaarlijke Stoffen). Een gevolg van dit besluit is dan ook dat bepaalde elementen van de regels met betrekking tot het leveren, het ter aflevering voorhanden hebben, het op openbare plaatsen in bezit hebben en het bezigen van vuurwerk niet langer in medebewind door gemeenten gegeven kunnen worden; de tekst van artikel 24 van de Wet milieugevaarlijke stoffen (op welke bepaling het onderhavige besluit mede berust) staat een gemeentelijk vergunningstelsel niet toe. Terzake kan met name verwezen worden naar het tweede lid, onder c, van genoemde bepaling. De mogelijkheid om de verlening van vergunningen en de daarmee samenhangende beperking van het aantal verkooppunten van vuurwerk te baseren op de Wet milieugevaarlijke stoffen hebben de gemeentebesturen dus niet. Voor een andere overweging voor het stellen van dergelijke regelingen, dan die welke ten grondslag ligt aan de Wet milieugevaarlijke stoffen, zal een juridische basis hiervoor gevonden kunnen worden in artikel 168 van de gemeentewet. Gedacht kan hierbij worden aan overwegingen die betreffen het handhaven van de openbare orde. Het feit dat artikel 12 een kortere periode voor het afsteken van vuurwerk aangeeft dan de periode die artikel 8 biedt voor de verkoop, zou kunnen betekenen dat het voor de openbare orde van belang is het aantal verkooppunten beperkt te houden.

Het ontwerp van het onderhavige besluit is bekend gemaakt in de Staatscourant van 17 april 1991 (nr. 74) en tevens toegezonden aan beide kamers der Staten-Generaal en de Centrale raad voor de milieuhygiëne, zulks ter uitvoering van artikel 61 van de wet en van artikel 65 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1988, 133). De Centrale raad heeft afgezien van advies. De Tweede Kamer heeft na kennisneming van op haar verzoek toegezonden nadere informatie geen aanleiding meer gezien voor opmerkingen. Naar aanleiding van de bekendmaking in de Staatscourant zijn reacties ontvangen van de VNG

en de gemeenten Almelo, Enschede, Hellendoorn, Hengelo en Rijssen. Hoewel genoemde gemeenten een landelijk uniforme verkooptermijn toejuichen, tekenen zij bezwaar aan tegen de voorgestelde verkooptermijn van drie dagen. De VNG pleit voor een termijn van twee dagen. Kern van de bezwaren tegen de drie-dagentermijn is dat de langere termijn aanleiding geeft tot meer overlast door het verboden afsteken van vuurwerk voor 31 december alsook de verhoging van de kans op ongevallen. Met het oog hierop is aan het Prins Maurits Laboratorium TNO verzocht een risico-beschouwing te doen in relatie tot de voorgestelde verkooptermijn. In deze analyse is aan diverse deskundigen van de rijksoverheid, gemeenten, de handel en overige instanties gevraagd een inschatting van de onderhavige problematiek te geven. TNO concludeert hieruit dat bij een tweedaagse verkooptermijn de transport- en opslagcapaciteit onvoldoende zal zijn voor het legaal handelen met vuurwerk. Tevens wordt bij een dergelijke termijn een effectieve controle op de vigerende regelgeving door capaciteitsproblemen bij de desbetreffende autoriteiten belemmerd. In beide gevallen komt de handhaafbaarheid van de regeling onder druk te staan. Het afnemen van de overlast bij een kleinere verkooptermijn wordt niet door TNO onderschreven. De algemene mening is dat die overlast met name door gebruik van illegaal vuurwerk wordt veroorzaakt en dus minder beïnvloedbaar is door reducering van de verkooptermijn. Effectieve maatregelen tegen overlast zijn mogelijk, zo blijkt uit de ervaring van verschillende gemeenten. TNO stelt tevens dat door verschillende factoren de omvang van eventuele explosieëffecten op de plaats van aflevering door reductie van de voorgestelde verkooptermijn veel groter zal worden, waardoor de kans op ernstige ongevallen onaanvaardbaar wordt vergroot. Een afname van het aantal ongevallen bij gebruik door het eventueel korter beschikbaar zijn van vuurwerk, wordt nihil geacht. TNO adviseert op grond van haar bovenbedoelde onderzoek de voorgestelde verkooptermijn van drie dagen te handhaven. Naar schatting 26% en 6% van de Nederlandse bevolking zal daarbij in de situatie komen dat in de woonplaats één respectievelijk twee dagen langer vuurwerk verkocht mag worden.

Alle argumenten en informatie afwegend, wordt het noodzakelijk en aannemelijk geacht de in het ontwerp-besluit voorgestelde termijn te handhaven.

Met het oog op de artikelen 30 en 36 van het EEG-verdrag wordt opgemerkt dat, gelet op de gevaarlijke eigenschappen van vuurwerk en het risico daarvan voor de veiligheid en de gezondheid van de consument, een verbod van vuurwerk dat niet aan de gestelde veiligheidseisen voldoet, gerechtvaardigd wordt geacht.

Het voorstel voor de onderhavige regeling is in het kader van de Richtlijn van de Raad betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften (83/189/EEG) (PbEG L 109) genotificeerd bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen. Het besluit heeft bij de Commissie geen bezwaren opgeleverd, dit mede gelet op het feit dat de onderhavige regeling in hoofdzaak een bundeling van bestaande regelgeving betreft.

2. Dereguleringsparagraaf

De werkingssfeer van dit besluit heeft een samenhang met regelingen bij of krachtens de Wet Gevaarlijke Stoffen (Stb. 1963, 313) en de Hindervet (Stb. 1981, 410), die met name zien op vervoershandelingen respectievelijk opslag van ontploffingsgevaarlijke stoffen waaronder vuurwerk.

Gelet op de illegaliteit waarin de vuurwerkhandel zich nog steeds ten dele afspeelt en de behoefte van de toezichhoudende autoriteiten om de

grote vuurwerkstromen zo goed mogelijk te kunnen volgen en zo vroeg mogelijk in het handelskanaal te kunnen controleren, is een meldingsplicht voor met name importeurs en leveranciers aan groothandelaren verplicht gesteld. Omdat de meldings- en vergunningsplicht in het kader van de Hinderwet voldoende informatie geven over de opslag- en verkooppunten van detailhandelaren is in deze maatregel van een meldingsplicht voor detailhandelaren afgezien.

Met betrekking tot het toezicht op de naleving van de in dit besluit opgenomen produktveiligheidseisen waarmee de Inspectie Gezondheidsbescherming zich met name zal bezighouden, zal enige extra menskracht en apparatuur moeten worden ingezet. Hiervoor is reeds een voorziening getroffen. De Regionale Inspectie Gezondheidsbescherming te Rotterdam zal daarnaast belast worden met de in het besluit opgenomen meldingsplichten en enkele andere van het voormalige Korps Controleurs Gevaarlijke Stoffen overgenomen taken (in- en uitvoercontroles in de havens). Verwacht wordt dat door de uit de meldingen voortkomende informatie, het toezicht houden ten algemene doelmatiger kan geschieden.

Met het toezicht op de naleving van het in de artikelen 3, voor zover dit geen betrekking heeft op de produktveiligheid, 4, 5, en 8 tot en met 13 bepaalde, kunnen op grond van artikel 47, derde lid, van de Wet milieugevaarlijke stoffen tevens worden belast door burgemeester en wethouders aan te wijzen ambtenaren. Dit zullen bijvoorbeeld in de praktijk die ambtenaren zijn die tot op heden het toezicht op de naleving van de vigerende gemeentelijke verordeningen uitvoeren, zodat daaruit alsdan geen extra werklasten voortvloeien. Verondersteld mag zelfs worden dat door het landelijk uniformeren van regelgeving dit toezicht eenvoudiger zal worden. Een neveneffect van deze regeling zal zijn dat de beleidslast welke gemoeid is met de vergunningverlening, in de toekomst vervalt.

Op grond van de artikelen 65 en 66 van de Wet milieugevaarlijke stoffen is een overtreding van het besluit een economisch delict (Wet op de economische delicten (Stb. 1950, 258), artikel 1, onder 3°).

De kostenverhogingen voor het bedrijfsleven kunnen tot verkoopprijsverhogingen aanleiding geven die, gelet op het feit dat dit besluit slechts enkele nieuwe produktveiligheidseisen omvat, overigens als gering worden beoordeeld.

De volgende varianten zijn bij het ontwerpen van deze regeling overwogen. Een variant bestond uit een produktveiligheidsregeling in het kader van de Warenwet en een aparte regeling ten behoeve van overige zaken in het kader van de Wet milieugevaarlijke stoffen. Om reeds eerder genoemde redenen is voor een integrale regeling op basis van de laatstgenoemde wet gekozen.

Een andere variant is de zogenaamde zelfreguleringsvariant. Hiervan is onder meer afgezien omdat bestaande regelingen voor een deel, zij het in een ander kader, alleen al uit het oogpunt van volksgezondheid geprolongeerd moesten worden. Deze keuze is overigens in lijn met hetgeen ten aanzien van gezondheid en veiligheid in relatie tot zelfregulering is gesteld bij de behandeling van de Nota Veiligheid in de Privésfeer (Kamerstukken II 1984/85 18 453, nr. 2) en het rapport «Dereguleringsinvloeden op het Consumentenbeleid» (Kamerstukken II 1985/86 19 342, nr. 1) in de Tweede Kamer. Bovendien kan, mede gelet op de mate van illegaliteit waarin de vuurwerkhandel zich afspeelt, geen enkele vorm van zelfregulering als adequaat worden gezien. Ook is in het verleden gebleken dat een gentleman's agreement tussen de overheid en de vuurwerkhandel met betrekking tot de melding op vrijwillige basis van

geïmporteerde partijen als niet doeltreffend kan worden beschouwd.

De eisen bij of krachtens dit besluit vormen voor het grootste deel een integratie van bestaande regelgeving en hebben, voor zover zij nieuw zijn, betrekking op de bescherming van de gezondheid en veiligheid van de consument en zijn noodzakelijk ter behartiging van de belangen bedoeld in artikel 36 van het EG-Verdrag.

Gelet op het feit dat dit besluit in overwegende mate in de plaats treedt van reeds bestaande regelgeving, mag verwacht worden dat de werkbelasting van gemeenten, politie en rechterlijke macht door dit besluit niet substantieel zal toenemen.

3. Handhaving

Zoals reeds eerder is gememoreerd voltrekt een niet onaanzienlijk deel van de vuurwerkhandel zich thans nog steeds in de illegale sfeer. Een en ander laat zich onder andere verklaren door het ontbreken van een uniforme Europese regelgeving met betrekking tot de produkteisen. Aldus bestaan er sinds jaar en dag belangrijke handelsstromen van vuurwerk binnen de EEG die in buurlanden zoals België als volkomen legaal worden beschouwd, edoch in Nederland in strijd met de wet worden bevonden, daar het vuurwerk in kwestie niet voldoet aan de hoge(re) mate van vereiste produktveiligheid hier te lande. Een effectief halt toeroepen aan de grens aan bedoeld vuurwerk is niet realiseerbaar gebleken. Vanuit deze optiek moet de totstandkoming binnen de EEG van geharmoniseerde regelgeving ter zake op een hoog beschermingsniveau worden toegejuicht. Tot dat moment zal aan de hand van het voorliggende besluit de gebruiker tegen onveilig vuurwerk moeten worden beschermd. Verwacht wordt dat door eerdergenoemde elementen zoals de introductie van een meldingsplicht voor importeurs en leveranciers aan groothandelaren in combinatie met de informatie die reeds ingevolge de Hinderwetregelgeving uit de hoek van de detailhandel komt, het toezicht op de handelskanalen verbeterd kan worden doordat de toezichthoudende diensten beter en eerder in staat zullen zijn de vuurwerkstromen te volgen.

Tevens worden effectiviteitsresultaten verwacht van de bepalingen van dit besluit met betrekking tot de verkoop aan en het gebruik door de particulier van vuurwerk. Deze uniforme bepalingen treden in de plaats van de onderling afwijkende bepalingen in de gemeenteverordeningen terzake. De doeltreffendheid van de plaatselijke regimes werd door het gemis aan uniformiteit negatief beïnvloed.

4. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

Deze bepaling geeft definities voor vuurwerk alsmede voor enige andere in dit besluit gehanteerde begrippen. Typerend kenmerk van vuurwerk is dat het tot ontbranding wordt gebracht om het beoogde effect te bereiken. De beoogde effecten kunnen – al dan niet in combinatie – bestaan uit: een ontploffing of een serie ontploffingen, licht- en kleureffecten, rooeffecten, geluidseffecten en voortbeweging van het vuurwerk.

Aangezien de sas van vuurwerk veelal zal bestaan uit een pyrotechnische stof, wordt dit begrip expliciet genoemd. Van een pyrotechnische stof (of preparaat) is sprake als de stof, eenmaal tot reactie gebracht, verder kan reageren zonder dat daarbij uitwisseling van energie of materie met de omgeving noodzakelijk is. Ook andere stoffen en prepa-

raten kunnen als lading van vuurwerk fungeren. Het betreft dan vooral stoffen die wel kunnen branden, maar waarbij tijdens het functioneren geen sprake is van een pyrotechnische reactie. De in de definitie van sas bedoelde toevoegsels zijn bijvoorbeeld lijmen en bindmiddelen.

Artikel 2

Van de werking van dit besluit worden uitgezonderd produkten die reeds in de Schepenwet (Stb. 1909, 219), de Wet wapens en munitie (Stb. 1986, 41), de Jachtwet (Stb. 1954, 523) of het Warenwetbesluit Speelgoed (Stb. 1991, 269) zijn geregeld. Met name klappertjes voor speelgoedpistolen en geregelde seinhulpmiddelen worden hier dus niet als vuurwerk beschouwd. Ook vuurwerk dat uitsluitend voor export is bestemd, waaronder ook door te voeren partijen worden gerekend, wordt, met uitzondering van de meldingsplicht voor door te voeren partijen, van dit besluit uitgezonderd. Voorts is uitgezonderd van de werking van dit besluit het vuurwerk dat bestemd is voor toepassing door anderen dan particulieren, dat wil zeggen beroepsmatig en met een daartoe strekkende vergunning van de Minister van Verkeer en Waterstaat. Ten behoeve van het aanbrengen van nuanceringen met betrekking tot het in dit besluit bepaalde, is het essentieel dat een bijzondere categorie vuurwerk wordt onderscheiden. Dit betreft het vuurwerk dat is bestemd voor fop- en schertsdoeleinden en niet alleen voor gebruik bij de viering van de jaarwisseling. Vandaar dat een aantal artikelen met betrekking tot aflevering en gebruik van vuurwerk op fop- en scherts-vuurwerk niet van toepassing is verklaard. Omdat dit soort vuurwerk in vele variëteiten voorkomt, die qua hoedanigheid relatief snel veranderen, is het nodig de mogelijkheid op te nemen dat de betrokken ministers bij ministeriële regeling dergelijk fop- en schertsvuurwerk aanwijzen.

Artikel 3

Hier wordt het voorhanden hebben en afleveren van vuurwerk dat niet aan de eisen van dit besluit voldoet, verboden. Het afleveren wordt in dit verband als een bijzondere vorm van aan een ander ter beschikking stellen, zoals bedoeld in artikel 24 van de Wet milieugevaarlijke stoffen, gezien. Onder afleveren wordt verstaan de feitelijke afgifte door de fabrikant, importeur, handelaar of particulier.

Artikel 4

Hier is de verplichting opgenomen dat alle vuurwerk dat bestemd is om in Nederland in het vrije verkeer te worden gebracht en te worden gebruikt door particulieren, naar bestemming is aangeduid. Op deze wijze komt, in samenhang met de door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer voorgenomen regeling betreffende bepaalde handelingen met niet voor particulieren bestemd vuurwerk, onmiskenbaar vast te staan of het vuurwerk óf met de bestemming beroepsmatig gebruik óf met de bestemming particulier gebruik op de markt wordt gebracht en onder welke regelingen een bepaald vuurwerk valt, waarbij met name de ladingseisen als onderscheidend kenmerk fungeren. In het verleden heeft de omstandigheid dat aan de buitenkant van het vuurwerk niet viel te zien met welke categorie men te maken had, zowel voor toezichthoudende autoriteiten als voor de detailhandel problemen opgeleverd.

Artikel 6

De hier bedoelde meldingsplicht betreft in Nederland in en uit te voeren partijen door natuurlijke personen dan wel rechtspersonen. Onder in- en uitvoeren wordt in dit besluit verstaan het binnen respectievelijk buiten Nederlands grondgebied brengen, overeenkomstig het gedefiniëerde in de Wet milieugevaarlijke stoffen. Het in het vierde lid gebruikte begrip aanbrengen wordt overeenkomstig de betekenis daarvan in de Algemene wet inzake Douane en accijnzen (Stb. 1961, 31) gebezigd.

Artikel 7

Leveranciers aan groothandelaren zijn verplicht de aflevering van vuurwerk aan de Regionale Inspectie Gezondheidsbescherming te Rotterdam te melden. Zo'n melding is noodzakelijk om de belangrijkste «vuurwerkstromen» te kunnen volgen door kennis van de plaats van de van belang zijnde distributiepunten, opslagplaatsen en de momenten waarop daar vuurwerk aanwezig is. Met groothandelaren wordt in dit verband bedoeld de handelaren die niet uitsluitend aan de particuliere gebruiker leveren.

Artikel 8

De aflevertermijn wordt landelijk beperkt tot de drie dagen voor Nieuwjaarsdag. Hiermee worden intergemeentelijke verschillen voorkomen. De gekozen termijn is gelijk aan die welke momenteel in een aantal grote steden wordt gehanteerd. De termijn van drie dagen is gekozen vanwege het feit dat het landelijk beperken van de verkooptermijn tot twee dagen extra risico's met zich brengt ten aanzien van de opslag van grote hoeveelheden vuurwerk alsook het overpakken van vuurwerk vanuit transportverpakkingen naar voor de consument bestemde verpakkingen.

Artikel 9

Dit artikel strekt tot het beperken van de verkoopplaatsen van bepaalde soorten vuurwerk tot inrichtingen waarin de opslag en verkoop van vuurwerk volgens de Hinderwet toegelaten is. Hiermee wordt beoogd te voorkomen dat vuurwerk op oncontroleerbare wijze aan particulieren wordt afgeleverd, bijvoorbeeld door middel van verkoop uit voertuigen en dergelijke of per post.

Het betreft hier enerzijds inrichtingen die vallen onder het Besluit opslag vuurwerk Hinderwet (Stb. 1988, 503) en daarmee onder artikel 2a van de Hinderwet, anderzijds inrichtingen die een vergunning hebben verkregen op basis van artikel 2 van de Hinderwet. Ingevolge de werking van voornoemd Besluit opslag vuurwerk (Hinderwet), wordt tevens kenbaar gemaakt waar zich in een gemeente verkooppunten kunnen bevinden.

Artikel 10

Het in dit artikel genoemde gewicht van 2 kg wordt in dit verband bepaald door het totale gewicht van het vuurwerk met inbegrip van de verpakking waarin het aan de particuliere koper wordt geleverd.

Artikel 11

De minimum leeftijd van de koper van vuurwerk wordt op 16 jaar gesteld, zulks overeenkomstig het huidige uitgangspunt van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten.

De veelal door gemeenten gegeven vrijstelling voor bepaalde soorten vuurwerk, bijvoorbeeld fop- en schertsvuurwerk, is met dit besluit vervallen. Het kopen van dit vuurwerk door 14-jarigen en ouder wordt toelaatbaar geacht omdat dit vuurwerk minder gevaarlijk is. Een minimumleeftijd is echter toch noodzakelijk aangezien een veilig gebruik enige vaardigheid vereist. Welke deze soorten zijn, wordt geregeld krachtens artikel 2, vierde lid. Klappertjes mogen wel door kinderen jonger dan 14 jaar worden gekocht; deze worden in dit verband als speelgoed beschouwd.

Artikel 12

De termijn waarin gebruik van vuurwerk wordt toegelaten, wordt vastgesteld op een periode op Oudejaarsdag en in Nieuwjaarsnacht. De achtergrond hiervan is dat het gebruik van ontplofbare stoffen in het algemeen slechts bij uitzondering is toegelaten, wanneer de veiligheid van het desbetreffende produkt en de veilige toepassing hiervan met het oog op de te verwachten gebruiksomstandigheden voldoende geacht kunnen worden. Onverlet de risico's die daaraan verbonden zijn, is het vuurwerkgebruik door particulieren zo gekoppeld aan de feestelijkheden rond de jaarwisseling en ingebed in de Nederlandse volkscultuur dat het gebruik hiervan toelaatbaar wordt geacht. Met uitzondering van pyrotechnische fop- en schertsartikelen wordt gebruik door particulieren van bij dit besluit geregeld vuurwerk op andere momenten niet toelaatbaar geacht. Op deze wijze wordt bevorderd dat vuurwerkgebruik zo veel mogelijk in het bijzijn van volwassenen plaats vindt alsook dat onnodige geluidshinder voor mens en dier wordt beperkt. Door het landelijk vaststellen van deze termijn wordt voor de betrokken autoriteiten grotere duidelijkheid verschaft.

Artikel 13

Dit artikel strekt ertoe te voorkomen dat vuurwerk voorhanden is op voor publiek toegankelijke plaatsen. Hieronder worden tenminste verstaan wegen en openbaar water, zoals bedoeld in de door de Vereniging van Nederlandse Gemeenten opgestelde model Algemene Politie Verordening. Hiervan is uitgezonderd het voorhanden hebben van vuurwerk ten behoeve van die activiteiten welke direct samenhangen met vuurwerkgebruik bij de viering van de jaarwisseling dan wel die bedrijfsmatig plaatsvinden.

Artikel 14

Om hun taak goed te kunnen uitvoeren moeten degenen die belast zijn met de uitoefening van het toezicht op de naleving van dit besluit, zoals de Inspectie Gezondheidsbescherming, over de bevoegdheid beschikken vuurwerk het gehele jaar door voorhanden te hebben en tot ontbranding te brengen. Derhalve is in dit artikel een ontheffing voor deze personen opgenomen van de in de artikelen 12 en 13, eerste lid, opgenomen verboden.

Hier worden fundamentele eisen gesteld ten aanzien van de veiligheid van het vuurwerk. Uitgangspunten hiervoor zijn de volgende. Het vuurwerk moet een zodanige kwaliteit hebben dat noch de beoogde effecten noch de neveneffecten letsel veroorzaken. Hiertoe is het nodig dat het vuurwerk door onder meer een adequate constructie en lading veilig kan functioneren. Essentieel daarbij is dat het vuurwerk op veilige wijze tot ontbranding kan worden gebracht en dat de gewenste effecten door de gebruiker en eventuele omstanders, zonder gevaar te lopen, kunnen worden waargenomen. Deze effecten dienen zo te zijn dat er bij het inachtnemen van een passende afstand tot het functionerende vuurwerk geen letsel of gehoorbeschadiging te duchten valt.

Een en ander betekent niet alleen dat de ontstekinrichting bedrijfszeker dient te zijn en de werking hiervan zodanig dient te zijn dat de gebruiker na het aansteken een veilige positie kan innemen, maar ook dat bevorderd wordt dat zogenaamde «missers» of «weigeraars» zoveel mogelijk worden voorkomen. Voorts dienen de (neven-)effecten voor zover daarbij letselgevaar aanwezig is, tot een bepaalde ruimte of tot een bepaald niveau beperkt te blijven. Te denken valt hierbij aan de voortbeweging van het vuurwerk, de vrijkomende scherven en de veroorzaakte geluidsdruk. In deze artikelen wordt gesproken over het redelijkerwijs te verwachten gebruik. Dit kan ook een vorm van gebruik zijn die niet in overeenstemming is met de al dan niet bijgeleverde gebruiksaanwijzing. In de praktijk is namelijk gebleken dat sommig vuurwerk bijvoorbeeld zo wordt uitgevoerd dat dit door zijn vorm juist uitnodigt om in de hand te worden genomen terwijl de gebruiksaanwijzing het tegendeel adviseert.

Meer gedetailleerde veiligheidseisen zoals onder meer opgenomen in het thans vigerende Vuurwerkbesluit (Warenwet) en de Lijst van Vuurwerken, zullen in een ministeriële regeling op basis van de Wms artikel 24, derde lid, worden vastgelegd.

Artikel 17

In dit artikel worden eisen gesteld aan de op het vuurwerk of de verpakking daarvan verplicht aan te brengen aanduidingen, aanwijzingen en waarschuwingen. Uit oogpunt van een doelmatige opsporing van partijen vuurwerk die eventueel niet aan de gestelde eisen voldoen, is een vermelding van het fabrikantenummer en het jaar van productie nodig. Gelet op het feit dat de wijze waarop vuurwerk wordt gebruikt mede van invloed is op het veilig functioneren van vuurwerk, wordt het van groot belang geacht dat de gebruiker hiertoe kennis kan nemen van essentiële aanwijzingen en waarschuwingen ter zake. Indien een bepaald type vuurwerk zelf en de verpakking ervan hiervoor niet voldoende ruimte bieden, moeten aanwijzingen en waarschuwingen in een bij de verkoop van het vuurwerk mee te leveren handleiding worden opgenomen. In deze handleiding dienen de voor het desbetreffende type vuurwerk vereiste gebruiksaanwijzingen te zijn opgenomen. Zijn verschillende handleidingen nodig, bijvoorbeeld als meer dan een type vuurwerk gelijktijdig aan particulieren wordt verkocht, dan kunnen deze desgewenst in één integrale handleiding worden gebundeld.

Artikel 18

In dit artikel wordt het Reglement Gevaarlijke Stoffen (Stb. 1968, 207) (RGS), op diverse punten gewijzigd. Daar het voorliggende besluit (nieuwe) voorschriften geeft met betrekking tot het afleveren, ter aflevering aanwezig houden, gebruiken, dan wel binnen of buiten Nederlands grondgebied brengen van vuurwerk bestemd voor de consument,

kunnen voorschriften dienaangaande in het R.G.S. komen te vervallen. Handelingen betreffende genoemd vuurwerk die niet in het onderhavig besluit worden geregeld, te weten het vervoer en het ten vervoer voorhanden hebben van dit vuurwerk, blijven in het R.G.S. geregeld.

Tevens blijven vooralsnog alle bovengenoemde handelingen voor zover deze vuurwerk anders dan bestemd voor de consument betreffen, in het R.G.S. geregeld.

Artikel 19

In dit artikel wordt het Vuurwerkbesluit (Warenwet) (Stb. 1982, 488) ingetrokken. De in dat besluit opgenomen produktveiligheidseisen aan vuurwerk bestemd voor de consument, worden vervangen door de eisen aan vuurwerk van voorliggend besluit. Een eis inzake het maximaal door vuurwerk dat bestemd is voor de consument te produceren geluidsdruk-niveau als ook de daarbij behorende testmethode zal worden opgenomen in een ministeriële regeling op basis van de Wet milieugevaarlijke stoffen. Zulks mede op uitdrukkelijk verzoek van de Adviescommissie Warenwet.

Artikel 20

Het toezicht op de naleving van dit besluit zal, zoals reeds eerder vermeld, grotendeels worden uitgevoerd door de landelijk opererende Inspectie Gezondheidsbescherming. De controle-ambtenaren van deze inspectie zijn bij ministeriële regeling van 8 oktober 1991 (Stcrt. 200), houdende wijzigingsregeling aanwijzing toezichthoudende ambtenaren, reeds mede aangewezen om toezicht te houden op de naleving van hoofdstuk 4, de paragrafen 1 en 2, van de Wet milieugevaarlijke stoffen. Hieronder vallen de artikelen 24 en 39 van de wet waarop het besluit is gebaseerd. Het toezichthoudend werk zal vooral betrekking hebben op de handel (registratie van invoer, uitvoer en levering aan groothandelaren) in vuurwerk en de produktveiligheid. In verband met de daarbij te volgen systematiek is het minder wenselijk ook ambtenaren die werkzaam zijn bij een lagere overheid, daarmee te belasten. Deze ambtenaren worden geacht wel toezicht te houden op de activiteiten die op lokaal niveau plaatsvinden en die tot voorheen in gemeentelijke verordeningen werden geregeld. Hieronder vallen al die handelingen die niet zijn uitgezonderd in artikel 20, zoals het afleveren aan particulieren en het gebruik van vuurwerk.

Artikel 21

De definitie van vuurwerk in het Besluit opslag vuurwerk Hinderwet, waarin thans verwezen wordt naar de bovengenoemde lijst van vuurwerken, gebaseerd op de Wet Gevaarlijke Stoffen, wordt gekoppeld aan vuurwerk waarop dit besluit van toepassing is.

Artikel 22

De inwerkingtreding van de artikelen met betrekking tot de technische aspecten van de produktveiligheid van vuurwerk hangt af van de vaststelling en inwerkingtreding bij koninklijk besluit van een ministeriële regeling houdende nadere eisen voor klein vuurwerk, krachtens artikel 24 Wet milieugevaarlijke stoffen. Afhankelijk van de reactie van de

Commissie van de Europese Gemeenschappen op de benodigde notificatie van een dergelijke regeling, zal dit naar verwachting medio of eind 1993 zijn.

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
H. J. Simons

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
B. de Vries